

РЕШЕНИЕ

№ 1998

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7789** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Н. М.-И., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22002218004834-091-001/28.01.2019 г., потвърден с решение № 647/12.04.2019 г. на директора на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С.. Моли РА да бъде отменен.

Ответникът – директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за размера на адвокатското възнаграждение, претендирано от жалбоподателя.

Административен съд София – град, Трето отделение, 45 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) от 17.08.2018 г (л. 74 от делото) за определяне на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите - П. Т. П., началник сектор в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. (вж. Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С. на л. 21 от делото). Заповедта е връчена на ревизираното лице на 22.08.2018 г. (л.271). Определеният срок за

извършване на ревизията е три месеца, считано от дата на връчване на ЗВР.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад (РД) №Р-22002218004834-092-001/11.12.2018 г. (л. 89 от делото), издаден от ревизиращите органи, определени с посочените по-горе ЗВР. Ревизионният доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен на жалбоподателя редовно на 07.01.2019 г. (л. 271).

В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите, обективирани в РД.

Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22002218004834-091-001/28.01.2019 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и А. К. Н., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията. С РА са установени задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) в размер на 33 587,86 лв. и лихви за просрочие в размер на 9 359,31 лв. за 2015 г. РА е връчен на ревизираното лице на 04.02.2019 г. (л.272).

Ревизията е повторна за посочения период и е възложена във връзка с Решение №1198/10.08.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., с което РА е отменен и върнат за нова ревизия за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.

Документите, събрани в хода на първото ревизионно производство, са приобщени с протокол от 21.11.2018 г. (л. 159). Доколкото от настоящия съдебен състав беше констатирано, че ответникът не е изпълнил задължението си по чл. 150, ал. 1 ДОПК за комплектуване на административната преписка в цялост, допълнително с определение от 03.02.2020 г. и с разпореждане от 06.02.2020 г. бяха изискани тези документи. Същите са приети по делото с протоколно определение на 05.03.2020 г.

От ревизирания субект до директора на Дирекция „ОДОП“ е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА (л. 76 от делото).

С Решение № 647/12.04.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. (л. 13) атакуваният РА е потвърден. Решението е връчено на ревизираното лице на 08.05.2019 г.

Цитираното Решение е подписано със запетая, като във връзка с това са представени доказателства за лицето, което е положило подпис от името на директора на Дирекция „ОДОП“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. и притежаваната от него компетентност, респ. доказателства за отсъствие на титуляра (л. 19 и сл.).

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Атакуваният РА е издаден от компетентни органи по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, същите са

подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА.

С разпореждането за насрочване на делото от 10.07.2019 г. (л. 242) на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящето решение.

В хода на ревизионното производство е установено, че Д. Н. М. - И. е местно физическо лице и на основание чл. 4, ал. 1 във връзка с чл. 6 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за доходи, произтичащи от източници в България и от чужбина. Установено е, че същата е омъжена, с едно пълнолетно дете.

За периода 01.01.2015 г. - 31.12.2015 г. след извършената съпоставка не е установено несъответствие между стойността на имуществото на Д. Н. М. - И. и направените от нея разходи и/или получени доходи. В резултат на извършените процесуални действия и събраните доказателства органите по приходите са направили заключение, че лицето няма укрити доходи, които да подлежат на облагане за отчетната година.

За ревизирия период - 2015 г. - Д. Н. М.-И. е подала ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, с която е декларирала получен доход от прехвърляне на права или имущество в Приложение №5, неразделна част от ГДД. В цитираното приложение са посочени приходи от продажби на имоти в размер на 282 935,00 лв.; цена на придобиване на имотите - 279 422,00 лв.; положителна разлика в размер на 3 513,00 лв.; 10% нормативно признати разходи (351,30 лв.) и облагаем доход в размер на 3 161,70 лв. Вследствие на подадената ГДД е начислен и внесен данък в размер на 316,17 лв. и лихви за забава в размер на 14,05 лв.

При ревизията е установено, че Д. Н. М.-И. е получила непаричен доход от учредено ограничено вещно право на строеж на [фирма], който не е декларирала в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2015 г.

Във връзка с посоченото по делото е безспорно, че на 20.07.2010 г. с нотариален акт /НА/ /л. 371/ за покупко-продажба на недвижим имот П. П. И., съпруг на Д. Н. М.-И., е придобил недвижими имоти, находящи се в [населено място], [улица] на стойност 89 000 лв., които са платени в брой /посочено в НА/.

На 15.08.2012 г. Д. Н. М. - И. и съпругът ѝ, в качеството си на собственици, са сключили предварителен договор с [фирма] – приобретател-строител – за учредяване право на строеж срещу задължение за построяване на жилищна сграда. Предмет на предварителния договор е учредяване на право на строеж срещу задължение за строителство в УПИ XIII- 538, кв. 131 по плана на [населено място], местността Л. III част, с административен адрес [населено място], [улица], с площ на имота по скица

633 кв. м.

С НА № 87 от 2012 г. за делба и учредяване право на строеж срещу задължение за строителство, П. П. И. и съпругата му Д. Н. М.-И. получават в дял и стават изключителни собственици, в режим на СИО, на правото на строеж за построяване на следните имоти: паркомясто № 1; № 4; № 5; № 6; № 7; № 8; № 12, гараж № 1; № 2; № 3 и № 4 на [улица], [населено място]. П. П. И., съпругата му Д. Н. М.-И. и [фирма], представлявано от едноличния собственик на капитала П. П. И., учредяват на [фирма] право на строеж срещу задължение за строителство за построяване на жилищна сграда върху собствения им УПИ, находящ се в [населено място], [улица]. Срещу така учреденото право на строеж [фирма] се задължава без финансовото участие на учредителите, със свои сили и средства и за своя сметка, да построи и предаде с удостоверение за въвеждане в експлоатация горепосочените обекти и обектите, описани в раздел III от НА: за П. П. И. и съпругата му Д. Н. М.-И. – апартамент № 3; мазе № 3, апартамент № 4; мазе № 4; апартамент № 5; мазе № 5; апартамент № 6; мазе № 9; апартамент № 7; мазе № 7; апартамент № 8; мазе № 8; паркомясто № 1; паркомясто № 12; гараж № 1; гараж № 2; гараж № 3; гараж № 4.

Разрешението за ползване на жилищната сграда е издадено на 17.03.2015 г.

В ревизионното производство е приобщена експертиза, възложена в хода на ревизията на П. П. И. (съпруг на жалбоподателката), извършена с цел определяне на пазарни цени на придобиване на имотите, получени като обезщетение, към датата на разрешението за ползване. Изискано е цените да са посочени в диапазон. Определената пазарна цена на придобиване в диапазон от/до към 17.03.2015 г. на обособени обекти в ЖИЛИЩНА СГРАДА с адм. адрес: [населено място], [улица], получени като обезщетение, описани в НА за делба и учредяване на право на строеж №87, том VI, рег. 10461, дело 965/2012 г. по метода на сравнимите неконтролирани цени, е изчислена в диапазон от 445 105,00 лв. до 491 958,00 лв. без ДДС.

Предвид гореизложеното, органите по приходите са приели, че доходът, получен от Д. Н. М.-И. и съпруга ѝ П. П. И. през 2015 г., е в общ размер на 445 105,00 лв. /минимална пазарна цена без ДДС/ и това е доход, придобит по смисъла на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ. Определена е данъчна основа по реда на чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, както следва:

Облагаем доход от продажба или замяна - 445 105,00 лв. (на база изготвената експертиза);

Цена на придобиване на имуществото – 89 000,00 лв. (стойността на платената в брой цена на придобития от П. И. недвижим имот по НА №132 от 20.07.2010 г.);

Разлика 356 105,00 лв. (445 105,00 лв. - 89 000,00 лв.);

10% нормативно признати разходи по чл.33, ал.1 от ЗДДФЛ - 35 610,50 лв.;

Облагаем доход по чл.33, ал.1 от ЗДДФЛ - 320 494,50 лв.

От страна на органите по приходите е отчетено, че формираният облагаем доход от продажбата на учреденото право на строеж общо в размер на 320 494,50 лв. за имотите представлява СИО. Във връзка с това на Д. Н. М. – И. е установен получен през 2015 г. доход по чл.35, т.6 от ЗДДФЛ и е определена данъчна основа в размер на 160 247,25 лв. (1/2 от 320 494,50 лв.). Така за дължим и недеklarиран данък в ГДД за 2015 г. е приета сума в размер на 16 024,72 лв.

По делото е приета и не е оспорена от страните СОЕ със задача вещото лице да определи пазарните цени на спорните имоти към датата на въвеждане в експлоатация 17.03.2015 г., съгласно разрешението за ползване на жилищната сграда. Вещото лице

е използвало метода на сравнимите неконтролирани цени, като са изследвани конкретни реално извършени имотни сделки за 2015 г., посочени в таблица на л. 316, поради което съдът кредитира експертизата. Определена е обща пазарна стойност на процесните недвижими имоти в размер на 1 603 532,48 лв.

По делото не е спорно, че Д. Н. М. – И. не е декларирала доход от прехвърляне на права или имущество в ГДД за 2015 г. Спорният по делото въпрос касае размера на пазарните цени към датата на разрешението за ползване на процесните имоти, респективно размера на облагаемия доход, представляващ непаричен доход от учредено ограничено вещно право на строеж на [фирма].

В чл. 10, ал. 1 от ЗДДФЛ са изброени видовете доходи по този закон в зависимост от източника. В т. 5 на цитираната разпоредба са посочени доходи от прехвърляне на права или имущество. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗДДФЛ в зависимост от формата на плащане доходите могат да бъдат парични и непарични. В този смисъл съдът приема, че правилно органите по приходите са приели, че в резултат на учреденото право на строеж срещу задължение за строителство с НА № 87 от 2012 г. е налице непаричен доход по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 5 във вр. 10, ал. 2 от ЗДДФЛ. Полученият от жалбоподателката доход не е необлагаем по смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя като положителната разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото се намалява с 10 на сто разходи. Продажната цена включва всичко придобито от лицето във връзка с продажбата/замяната, включително възнаграждение, различно от пари (чл. 33, ал. 5 от ЗДДФЛ). В случая с оглед учреденото право на строеж срещу задължение за построяване на жилищна сграда следва да се приеме, че полученото от Д. Н. М. – И. възнаграждение е различно от пари и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗДДФЛ се остойностява в български левове към датата на придобиването му по пазарни цена. Съгласно § 1, т. 9 от ДР на ЗДДФЛ „пазарна цена” е тази по смисъла на § 1, т. 8 от ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс - „сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани”.

При формиране на облагаемия доход от замяната, стойността на придобиване на предоставеното имущество се определя съгласно разпоредбите на чл. 33, ал. 6, т. 8 от ЗДДФЛ или това е документално доказаната цена на придобиване на поземления имот, съответстваща на частта, за която е учредено право на строеж - в случай на учредяване на право на строеж.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ датата на придобиване на непаричен доход от продажбата/замяната е датата на получаване на престацията. Правилно от страна на органите приходите е прието, че престацията е получена на датата на въвеждането в експлоатация на сградата, тъй като видно от клаузите на предварителния договор (т. 2.6 – договорът ще се счита за изпълнен от страна на приобретателя-строител, при снабдяване на собствениците-учредители с разрешение за ползване/удостоверение за въвеждане е в експлоатация на сградата) и НА за учредяване право на строеж, задължението на строителя е за изграждане на обекта до етап въвеждане в експлоатация, включително с подове на замазка, стени на шпакловка, изградени вътрешни инсталации, поставени вътрешни интериорни врати и

др. (приложение 1 към предварителния договор). От посоченото може да се направи извод, че в случая престацията включва извършването на СМР и приключването им с въвеждането в експлоатация на сградата, от което следва, че именно това е моментът на придобиване на непаричен доход. В този смисъл са напр. Решение № 3867 от 5.04.2016 г. на ВАС по адм. д. № 582/2015 г., Решение № 1885 от 19.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 15035/2014 г.

Предвид очертаната правна регламентация съдът намира, че органите по приходите правилно са определили вида на дохода, както и датата на придобиването му.

Съдът приема, че с РА правилно и законосъобразно на основание чл.33, ал.1 от ЗДДФЛ е определен облагаемият доход на Д. Н. М. – И. в размер на 160 247,25 лв. (S от 320 494,50 лв.) и в случая не са налице предпоставки за изменение на посочения размер.

Това е така, тъй като вещото лице, изготвило СОЕ в хода на съдебното производство, е достигнало до извод за много по-голям размер на общата пазарна стойност на процесните недвижими имоти, а именно 1 603 532,48 лв. за разлика от експертизата, използвана в хода на ревизионното производство, в резултат на която органите по приходите са приели пазарни цена на придобиване на имотите в размер на 445 105,00 лв. Предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 5 ДОПК настоящият състав не може да изменя акта във вреда на жалбоподателя, поради което съдът приема РА за законосъобразен в разглежданата част.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че в експертизата, на която се е позовал ответникът при определяне на облагаемия доход от учреденото право на строеж, не е калкулирана цената за СМР, съгласно издадена фактура от [фирма] на П. и Д. И. с предмет на доставката - 100% аванс за строителство на паркоместа, гаражи, апартаменти съгласно НА № 87/ 2012 г. на стойност 712 163,00 лв. и ДДС 142 432,60 лв. На първо място следва да се посочи, че няма нормативно основание за увеличение на тази цена с направените разходи за строителство на сградата, тъй като разходите за строителството на сградата не са част от придобивната цена по смисъла на чл. 33, ал. 1 вр. с ал. 6 ЗДДФЛ (в този смисъл Решение № 1885 от 19.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 15035/2014 г.). На следващо място видно от предварителния договор, разходите по учредяване на правото на строеж са за сметка на приобретателя-строител, а в Раздел II, т. 2 от НА 87/2012 за делба и учредяване на право на строеж, изрично е посочено, че [фирма] се задължава в сроковете и при условията на НА и предварителния договор от 15.08.2012 г., **без финансово участие на учредителите**, със свои сили и средства и за своя сметка да построи и предаде с удостоверение за въвеждане в експлоатация, описаните обекти. Както правилно е приел ответникът, не е установено и плащане по тази фактура от страна на физическите лица към приобретателя. Такива доказателства не са представени и пред настоящата инстанция.

С оспорения РА органите по приходите са установили, че са допуснати и несъответствия на деклариранияте в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2015 г. данни за получени доходи от прехвърляне на имущество, като е посочена необосновано висока цена на придобиване.

Както вече се посочи Д. Н. М. – И. и съпругът ѝ П. П. И. са придобили имоти по силата на учредено право на строеж с НА №87/17.10.2012 г., които бяха подробно описани по-горе.

От доказателствата по делото се установява, че част от тях са продадени:

С НА № 35/ 30.04.2015 г. П. П. И. и съпругата му Д. Н. М.-И. продават на Е. Т. П. апартамент № 5, находящ се в [населено място], [улица], заедно с мазе № 5, 4,865% идеални части от общите части на сградата и паркомясто № 1 за обща продажна цена в размер на 173 000 лв.

С НА № 80/ 30.06.2015 г. П. П. И. и съпругата му Д. Н. М.-И. продават на Н. Б. Н. апартамент № 8, находящ се в [населено място], [улица], заедно с мазе № 8, и гараж № 3 за обща продажна цена в размер на 93 500 евро с левова равностойност 182 870,10 лв.

С НА № 91/ 10.08.2015 г. П. П. И. и съпругата му Д. Н. М.-И. продават на Н. П. Л. и Е. Д. Л. апартамент № 7, находящ се в [населено място], [улица], заедно с мазе № 7, 5,471% идеални части от общите части на сградата и паркомясто № 10 за обща продажна цена в размер на 210 000 лв.

По делото не е спорно, че Д. Н. М. – И. е декларирала следното:

Продажна цена – 282 935,00 лв. (доходи от прехвърляне на процесните имоти, по НА) /посочената сума е половината от общия получен доход по трите цитирани НА – 565 870 лева/;

Цена на придобиване – 279 422,00 лв. (формирана чрез сбор от данъчните оценки по НА);

Положителна разлика – 3 513,00 лв. (282 935,00 лв. - 279422.00 лв.);

Разходи - 10% от 3 513,00лв – 351,30 лв.;

Облагаем доход – 3161,70 лв.;

Общ размер на облагаемия доход на имуществото – 3161,70 лв.

От страна на органите по приходите е направена съпоставка на данните от експертното заключение, използвано в хода на ревизионното производство и декларираните от лицето стойности. Установено е, че посочената в ГДД обща цена на придобиване на недвижимите имоти е недоказана и завишена спрямо цената на оценката, която за въпросните имоти следва да е в размер 168 563,00 лв. (стр. 14 от РД), които са в режим на СИО и по S за двамата съпрузи в размер на 84 281,50 лв.

Във връзка с това органите по приходите са приели следното:

Продажна цена в размер на 282 936,00 лв. (декларирана от лицето);

Цена на придобиване в размер на 84 281,50 лв. (S от стойността на придобиване на недвижимите имоти, съгласно стойностите, определени в експертното заключение, използвано в хода на ревизионното производство);

Положителна разлика в размер на 198 654,50 лв. (282 936,00 лв. - 84 281,50 лв.)

Разходи 10 % от 198654,50 лв. - 19865,45 лв.;

Облагаем доход в размер на 178 789,05 лв. /198654,50-19865,45/.

По делото е приета и не е оспорена от страните СОЕ със задача да определи реалната пазарна цена на продадените от страна на жалбоподателката недвижими имоти. Вещото лице е използвало метода на сравнимите неконтролирани цени, като е взело предвид реално извършени

сделки с имоти от същия характер към 2015 г. Определена е пазарна стойност в общ размер на 759 370 лв. Същата в режим на СИО възлиза на 379 685 лв.

Съдът кредитира заключението, доколкото при изготвянето му е използван методът на сравнимите неконтролирани цени и е извършено сравнение с реално реализирани на пазара сделки, отнасящи се за района, в който попадат оценяваните обекти или в близост до него по данни за пазарни аналози. В конкретния случай за определяне на пазарната стойност на обектите вещото лице е използвало един от изрично изброените методи по Наредба № Н-9/2006 г., от което следва, че експертът е предложил достоверна пазарна цена.

При продажба на апартаментите, облагаемият доход се формира по начина, по който се формира доходът от замяната на правото на строеж – т. е. прилага се изискването на чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ. И в този случай не са налице предпоставките визирани в чл. 13, ал. 1 от ЗДДФЛ, в който изрично са посочени необлагаемите доходи, тъй като се касае за продажба на недвижими имоти, които се квалифицират като облагаеми и за дохода от тях се дължи личен подоходен данък.

Доколкото заключението на експертизата, приета в настоящото производство, се явява по-благоприятно за жалбоподателката, тъй като установената реална пазарна цена на продадените недвижими имоти е близо четири пъти и половина по-висока от тази, приета от органите по приходите, като заключението не е оспорено от страна на ответника, съдът намира, че РА в тази част е незаконосъобразен. Това е така, тъй като при тази цена на придобиване е налице отрицателна разлика при пресмятане на облагаемия доход, т.е. не се формира облагаем доход:

Продажна цена в размер на 282 936,00 лв. (декларирана от лицето и **приета от органите по приходите**);

Цена на придобиване в размер на 379 685,00 лв. лв. (S от стойността на придобиване на недвижимите имоти, съгласно СОЕ, приета в хода на съдебното производство);

Разлика: - 96 749,00 лв.

По отношение на декларираната от страна жалбоподателката продажна цена в размер на 282 936,00 лв. и направеното от процесуалния представител на ответника изявление в хода на устните състезания, че е налице погрешно деклариране на продажната цена, следва да се посочи, че доколкото в спорния РА не са налице констатации и корекции, касаещи този размер /напротив, на база на него са направени изчисленията/, съдът не би могъл за първи път със съдебното решение да го променя. **Не са налице основания да се правят корекции на декларираната продажна цена, тъй като същата не е изследвана от страна на органите по приходите и е приета в размера, деклариран от Д. Н. М. – И.. В настоящото производство, съдът не би могъл да установява изцяло нови задължения, които не са били предмет на ревизията, в случая – на задължения, произтичащи от продажна цена, занижена в НА, спрямо реалната, тъй като тази продажна цена не е била оспорена от ответника.**

При този изход на спора и в съответствие с чл. 17 от ЗДДФЛ следва да

се определи годишна данъчна основа за 2015 г., включваща годишните данъчни основи, както следва:

- годишна данъчна основа от доходи по трудови правоотношения в размер на 15 736,25 лв. /която не е била предмет на спор/
- годишна данъчна основа по чл.31 от ЗДДФЛ - доходи от наем в размер на 2 112,30 лв. /която също не е била оспорена/
- годишна данъчна основа по чл.36 от ЗДДФЛ в размер на 160 247,25 лв.

Така при сбора на годишните данъчни основи се формира годишна данъчна основа в общ размер на 178 095,80 лв.

Съгласно чл. 48, ал.1 от ЗДДФЛ, размерът на данъка върху общата годишна данъчна основа се определя, като общата годишна данъчна основа се умножи по данъчна ставка 10 на сто. Така се установява размер на данъка - 17 809,58 лв. В случая е налице авансово удържан и внесен данък в размер на 1 784,63 лв. /върху доходите от трудови правоотношения и наем, които са общо в размер на 17 848,55 лева/ и внесен данък в размер на 316,00 лв. След приспадане на същите се установява размер на дължимия от И. данък – 15 708,95 лв. Върху посочената сума се дължи лихва на основание чл. 175 от ДОПК, която възлиза на 4377,33 лева, изчислена в лихвения калкулатор на сайта на НАП за периода 01.05.2016-28.01.2019 г. /за който период е изчислена лихвата върху цялото установено от органите по приходите задължение по РА/.

Доколкото жалбата е основателна за начислените доходи от продажба на имущество, които според органите по приходите възлизат на 178 789,05 лв., то и установеният с РА данък по ЗДДФЛ на Д. И. в размер общо на 33 587,86 лева следва да бъде намален на 15 708,95 лева /33 587,86 – 17 878,91 лева/, а лихвата – намалена от 9359,31 лева на 4377,33 лева.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски е частично основателно съобразно уважената част от жалбата и във връзка с направените разноски за вещо лице общо от 690 лева и държавна такса от 10 лева. С оглед уважената част от претенцията на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски от 371 лева.

Жалбоподателката претендира разноски и за адвокатско възнаграждение, посочено в списък по чл. 80 от ГПК /л. 343/, в размер на 3000 лева. По делото не е представен договор за правна защита и съдействие, в който това възнаграждение да е уговорено. Приложена е подписана от адвокат В. разписка за получена сума от 3000 лева /л. 344/, както и пълномощно за процесуално представителство /л. 249/. Направено е възражение за прекомерност от ответника.

Настоящият състав намира, че представената разписка сама по себе си не доказва заплащането на адв. възнаграждение, поради което и искането не следва да бъде уважено. Същата би била надлежно доказателство по см. на чл. 77, ал. 1 от ЗЗД, но само при положение, че първо се установи наличието на това задължение /чрез договор за правна защита и съдействие/. Сама по себе си разписката не е и не може да бъде доказателство за възникване на задължението. Същата следователно не доказва изпълнение на задължение,

чието възникване е установено. Разглежданата хипотеза не попада в обхвата на т. 1 на тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, за присъждане на адвокатско възнаграждение, което страната е уговорила, тъй като в настоящия случай претендираното възнаграждение от 3000 лева не е уговорено. Следователно искането за присъждане на разноски за адв. възнаграждение следва да бъде отхвърлено. В този смисъл е и съдебната практика - напр. Определение № 609 от 23.11.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 783/2016 г., Определение № 927 от 19.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 2300/2014 г. и др.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, които с оглед общия материален интерес по делото /42 947,17 лева/ и съгл. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлизат на 1818,42 лева, а съобразно отхвърлената част от жалбата разноските, които следва да бъдат присъдени на ответника, са в размер на 854,66 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 45 -ти състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалбата на Д. Н. М.-И., Ревизионен акт № Р-22002218004834-091-001/28.01.2019 г., потвърден с решение № 647/12.04.2019 г. на Директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите – С., с който е установен данък за 2015 г. по ЗДДФЛ в размер на 33 587,86 лева – главница и 9359,31 лева – лихва, като **НАМАЛЯВА** размера на данъка от **33 587,86 лева на 15 708,95 лева** и размера на лихвата от **9359,31 лева на 4377,33 лева**.

ОСЪЖДА Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП да заплати на Д. Н. М.-И. направените по делото разноски за държавна такса и вещо лице в размер общо на 371 лева, съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА Д. Н. М.-И., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 854,66 лева, съобразно отхвърлената част от претенцията.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: